

at Lovforslaget burde gaa noget videre. Vi vide jo, at, selv om dette Lovforslag bliver vedtaget og ophøiet til Lov, ville dog de danske Jurister, som ikkun have naaet anden Karakter, ikke være hjulpsne. Nu veed jeg meget vel, at de latinske Jurister ere tilbøielige til at overse de danske Jurister, og ikke mindst de danske Jurister, som ikke have kunnet naa høiere end til anden Karakter, men jeg tror dog, at Erfaringen har lært os, at de latinske Jurister i Grunden maa være glade ved, at de have de danske Jurister. Jeg veed ikke, om jeg tør anføre et Ordsprog, som en af de større danske Digtere, Steen Steensen Blicher, har brugt; han har nemlig sagt, at den, hvem Gud giver et Embede, den giver han ogsaa en dansk Jurist til at bestyre det. Jeg tror nok, at dette Ordsprog i flere Tilfælde har viist sig at være fuldkommen rigtig, men de danske Jurister med anden Karakter eller de, som have faaet: „Ei Ubeqvem“, ville ikke være hjulpsne efter det foreliggende Forslag. Selv om en dansk Jurist har viist sig nok saa brugbar, f. Ex. til stor Tilfredshed for Befolkningen har været konstitueret som Dommer og i længere Tid affagt Domme og viist sig at være endog en udmærket Forhørsdommer, saa hjælper det Alltsammen ikke, naar han ikke har naaet første Karakter eller det, som kaldes: „Beqvem“; selv om han i Livet har viist sig nok saa beqvem, saa har han engang faaet det Stempel, at han ikke er tilstrækkelig beqvem til at være Sagfører. Jeg finder det mærkeligt, at en Mand, der kan afsige Domme til Befolkningens Tilfredshed, og som viser sig som en udmærket Forhørsdommer og maasse har betjent et Embede som Fuldmægtig paa en meget tilfredsstillende Maade, ikke kan blive Sagfører. Det er i denne Retning, at jeg har tænkt, at Lovforslaget trængte til Ændring, saaledes at der istedetfor Karakteren „Beqvem“ kom til at staa: „Ei ubeqvem“; derved vilde den Mangel, som jeg har tilladt mig at omtale, være afhjulpen. Det er dog megetligt haardt, naar en Mand,

som i en Række af Aar har udført sit Fuldmægtigembede, naar hans Principal, af en eller anden Grund siger til ham, at han nu ikke længer har Brug for ham, saa maasse skal staa uden Erhverv. Man kan sige, at han kan give sig til at være Binkelskriver eller skrive Dokumenter og faae en af disse Smaa-bestillinger; men jeg maa henstille, om dette just er den bedste Bestæftigelse at henwise en Mand til, om der ikke var en mere passende. Udvei at aabne for ham ved at tillade ham at blive Sagfører. Jeg ser ikke, hvorfor han ikke skulde have Lov dertil, thi han har vundet Befolkningens Tillid baade i Egenskab af Dommer og Fuldmægtig og viist sig sit Embede voren, saa at jeg ikke kan finde, der kan være mindre Fare forbunden med at give ham den omtalte Ret, ligesom jeg ogsaa tror, at det, ikke, at give ham den, vilde være at erklære Befolkningen for altfor umyndig. Sammentigner jeg disse Embedsmænds Stilling, f. Ex. med Præsters og Kapellaners, da ere de ogsaa meget uheldig stillede; thi Kapellanen kan ikke blive sat ud af sit Embede, fordi Præsten, som han er Kapellan hos, finder, at han ikke har Brug for ham længere; det kan ikke ske uden med Biskoppens eller høiere Autoriteters Samtykke, Alltsaa for ogsaa i dette Stykke at stille, jeg vil ikke sige Fuldmægtigene, nogenlunde paa lige Fod med Kapellaner, thi det blive de alligevel ikke, men for dog at komme dem noget imøde, tror jeg, at det vilde være onskeligt, om man forandrede Slutningsordet „Beqvem“ til „Ei Ubeqvem“.

Winther: Jeg havde blot begjært Ordet for at forlange, at denne Lov skulde have en Udvidelse, navnlig komme til at omfatte alle de Tilfælde, som med Rimelighed kunne henføres derunder; men efterat Regjeringen har udtalt, at den er villig til at gaa ind paa en saadan Lov, finder jeg ingen Anledning til at udtale mig videre desangaaende; thi naar denne kommer frem, vil der finde Debat Sted derom. Maasse jeg har forstaaet den ærede Forslags-